

Arrest

nr. 101 589 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt :

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2009 werd ingediend door :

[S.K.](R.R: ...) nationaliteit: Marokko geboren te B. op 02.02.1980 adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden (en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 13.01.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 12.07.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst en getuigenverklaringen voorlegt, dat betrokkene verklaart Nederlands en Frans te spreken, dat hij Nederlandse les volgt, dat hij contacten zou hebben met Belgen en met mensen met een legaal verblijf, dat hij werkbereid zou zijn, is lovenswaardig doch hij toont niet concreet aan waarom deze elementen een grond zouden vormen om een verblijfsrecht te verkrijgen. Het feit geïntegreerd te zijn volstaat niet om een verblijfsrecht te verkrijgen aangezien zijn integratie en opgebouwde banden in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden die betrokkene heeft in het land van herkomst.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere Vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden, j

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

Betrokkene toont de familieband niet aan met gelegaliseerde geboorteaktes. Hij legt enkel identiteitskaarten voor en uittreksels van het bevolkingsregister waarop manueel 'geschreven staat wat de familieband zou zijn. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene hier familie heeft, niet aanvaard worden en hierdoor kan er geen sprake zijn van een schending van art 8 EVRM. Het is aan betrokkene om de familieband aan te tonen. Het louter voorleggen van identiteitskaarten en attesten gezinssamenstelling volstaat niet om de familieband aan te tonen. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat het argument betreft dat een gedwongen terugkeer zou indruisen tegen de subjectieve rechten van de mens, kan gesteld worden dat de loutere vermelding van schendingen van de rechten van de Mens niet aanvaard kunnen worden als grond tot regularisatie. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Betrokkene beweert dat zijn sociale en economische belangen in België gevestigd zijn, waardoor een gedwongen terugkeer betrokkene ernstige schade zou toebrengen aangaande zijn gezinsleven. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst Betrokkene verbleef immers ruim 26 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen; bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Een eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsverplichting. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Doordat de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid onder meer volgende redenen voorop stelt om het verzoek tot regularisatie af te wijzen als ongegrond:

‘Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Betrokkene toont de familieband niet aan met gelegaliseerde geboorteaktes. Hij legt enkel identiteitskaarten voor en uittreksels van het bevolkingsregister waarop manueel geschreven staat wat de familieband zou zijn. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene hier familie heeft, niet aanvaard worden en hierdoor kan er geen schending zijn van art. 8 EVRM. Het is aan betrokkene om de familieband aan te tonen. Het louter voorleggen van de identiteitskaarten en attesten van gezinssamenstelling volstaat niet om de familieband aan te tonen. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. ’

De Staatssecretaris heeft in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet, een manifeste beoordelingsfout gemaakt, door aan verzoeker mee te delen dat zijn aanvraag tot regularisatie ongegrond wordt verklaard.

Ten onrechte stelt de Staatssecretaris dat artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing zou zijn daar betrokkene niet zou aantonen dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

Evenwel werd de stelling van verzoeker dat zijn dichte familieleden allen in België verblijven wel degelijk geschraagd aan de hand van stukken.

In de beslissing dd. 20 februari 2012 werd aanvankelijk gesteld dat verzoeker geen enkel stuk bijbracht om zijn familiale banden in België aan te tonen. De motivatie dat er zelfs geen begin van bewijs werd bijgebracht van het feit dat de familieleden van verzoeker in België verblijven, was echter foutief, nu er geen enkel rekening werd gehouden met de identiteitskaarten van de betrokkenen die reeds het een en ander aantoonde.

Thans wordt hierop teruggekomen en in de beslissing van de Staatssecretaris wordt aangehaald dat de bijgebrachte bewijsstukken onvoldoende zijn.

Verzoeker brengt echter een kopie bij van de Belgische identiteitskaart van diens moeder, Mevrouw MAMRI Yamna, waaruit blijkt dat de moeder over een verblijfsrecht beschikt in België.

Er wordt een identiteitskaart bijgebracht van de broer van verzoeker, de Heer Mohammed SALEM, die over de Belgische nationaliteit beschikt.

En ook een identiteitskaart van de zus van verzoeker, Mevrouw Fatima SALEM, werd als stuk overgemaakt. Zij woont in Nederland en beschikt over de Nederlandse nationaliteit.

Verder wordt er een attest van gezinssamenstelling bijgebracht, waaruit blijkt dat de moeder van verzoeker en diens broers allen samenwonen op het adres van verzoeker, met name 2100 Deurne, Venneborglaan 102.

Indien de Staatssecretaris meende dat aan de nochtans zeer betrouwbare stukken, geen bewijswaarde kon worden gehecht, dan kon verzoeker minstens worden verzocht de ontbrekende stukken bij te brengen, hetgeen echter niet is gebeurd.

Door te oordelen dat er geen voldoende bewijzen worden bijgebracht van de familiebanden, hoewel dergelijke stukken deel uitmaken van het dossier en vervolgens verzoeker niet toe te laten aanvullende stukken bij te brengen, wordt het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Dat er bijgevolg niet is voldaan aan de materiële motiveringsplicht.

Dat het middel ernstig is.”

2.1.2. Verzoeker licht niet toe welke algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur hij, naast de expliciet opgesomde, geschonden acht, zodat het middel in zoverre onontvankelijk is.

2.1.3. Artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Een aanvraag, ingediend op grond van deze bepaling vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing verklaart verzoekers aanvraag ontvankelijk maar ongegrond. Met andere woorden is de verwerende partij van oordeel dat er geen reden is om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Het weze benadrukt dat desbetreffend de bevoegde staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker stelt dat het feit dat zijn dichte familieleden allemaal in België verblijven wel degelijk worden geschraagd aan de hand van stukken. Hij verwijst naar de door hem bijgebrachte kopieën van identiteitskaarten van zijn moeder, zijn broer en zijn zus en naar het attest van gezinssamenstelling waaruit blijkt dat zijn moeder en zijn broers allen samenwonen op zijn adres. Indien de verwerende partij van mening was dat aan de nochtans zeer betrouwbare stukken van verzoeker geen bewijswaarde kon worden gehecht had zij verzoeker daarvan in kennis dienen te stellen, wat niet is gebeurd. Door te oordelen dat er geen voldoende bewijzen worden bijgebracht van de familiebanden, hoewel dergelijke stukken deel uitmaken van het dossier en vervolgens verzoeker niet toe te laten aanvullende stukken bij te brengen, wordt het zorgvuldigheds- en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld dat verzoeker de familieband niet aantoont met gelegaliseerde geboorteaktes, dat hij enkel identiteitskaarten voorlegt en uittreksels van het bevolkingsregister waarop manueel geschreven staat wat de familieband zou zijn en dat het louter voorleggen van identiteitskaarten en attesten van gezinssamenstelling niet volstaan om de familieband aan te tonen. Verzoeker geeft in wezen enkel te kennen dat hij het niet eens is met deze beoordeling, doch toont het kennelijk onredelijk karakter ervan daarmee geenszins aan. Een schending van de materiële motiveringsplicht is derhalve niet aangetoond.

Dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld door verzoeker niet te contacteren met het oog op het bekomen van verdere uitleg of stukken hieromtrent, is niet aangetoond: de zorgvuldighedsverplichting die rust op de bestuursoverheid en die haar de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, geldt evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cfr. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Het komt de vreemdeling die een aanvraag tot regularisatie indient dus toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van de aanvraag en hierin zijn

persoonlijke situatie, die van belang kan zijn bij het beoordelen van de aanvraag, toe te lichten en daartoe bewijskrachtige gegevens aan te brengen. Dat verzoeker daarbij in gebreke zou zijn gebleven, kan de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade worden geduid. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de verwerende partij de verplichting had om bijkomende bewijsstukken bij hem in te winnen.

Wat betreft het redelijkheidsbeginsel ten slotte, dient erop te worden gewezen dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, dit beginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Op grond van de voormelde beschouwingen moet worden geconcludeerd dat dat niet het geval is. De verwijzing naar een eerder genomen beslissing is niet dienstig, nu zij door de verwerende partij werd ingetrokken en aldus wordt geacht nooit in het rechtsverkeer aanwezig te zijn geweest.

2.1.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het eerste middel, zo al ontvankelijk, niet gegrond is.

2.2.1. Ook het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsverplichting. Dit middel luidt als volgt:

“De Staatssecretaris motiveert zijn beslissing om een regularisatie te weigeren verder als volgt:

‘Het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst en getuigenverklaringen voorlegt, dat betrokkene verklaart Nederlands en Frans te spreken, dat hij Nederlandse les volgt, dat hij contacten zou hebben met Belgen en met mensen met een legaal verblijf, dat hij werkbereid zou zijn, is lovenswaardig doch toont niet concreet aan waarom deze elementen een grond zouden vormen om een verblijfsrecht te verkrijgen. Het feit geïntegreerd te zijn volstaat niet om een verblijfsrecht te verkrijgen aangezien zijn integratie en opgebouwde banden in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden die betrokkene heeft in het land van herkomst.’

De Staatssecretaris geeft in zijn schrijven een opsomming van bewijsstukken die de integratie van verzoeker aantonen, doch oordeelt vervolgens dat er geen rekening kan worden gehouden met al deze elementen aangaande de integratie van betrokkene.

De Staatssecretaris veegt alle elementen inzake de integratie van verzoeker van tafel door te oordelen dat het geenszins relevant is dat verzoeker goed geïntegreerd is in België, nu dit niet zou volstaan om een verblijfsrecht te bekomen in België.

De Staatssecretaris motiveert echter onvoldoende waarom er geen rekening kan gehouden worden met de talrijke bewijsstukken waaruit zonder twijfel blijkt dat verzoeker reeds sedert 2004 zijn verblijf heeft in België en geëvolueerd is tot een waardige burger, met kennis van de Nederlands landstaal en met vele sociale contacten in België.

De goede integratie van verzoeker was trouwens niet de enige motivatie van verzoeker om zijn bijzondere banden met België aan te tonen. Niet enkel woont verzoeker reeds sedert 2004 in België en spreekt hij al zeer goed de Nederlandse taal, daarenboven wonen zijn dichte familieleden eveneens in België met een legaal verblijf, is hij bereid om te werken,...

De Staatssecretaris houdt echter geen rekening met deze verzameling aan elementen. Om de bijzondere banden van verzoeker met België te ontkennen, wordt eenvoudigweg gesteld dat integratie niet volstaat om een verblijfsrecht te bekomen. Onder het eerste middel is evenwel aangehaald dat verzoeker wel degelijk aan de hand van bewijsstukken aantoont dat al zijn dichte familieleden in België verblijven en dat hij met Marokko geen enkele band meer heeft.

Door louter te stellen dat de integratie van verzoeker in België onvoldoende is om een verblijfsrecht te bekomen, zonder rekening te houden met de familiebanden van verzoeker in België, schendt de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het motiveringsbeginsel.

Dat het middel ernstig is;”

2.2.2. Wat betreft de schending van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur kan worden verwezen naar wat onder punt 2.1.2. reeds werd gesteld.

2.2.3. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij een opsomming geeft van bewijsstukken die zijn integratie aantonen doch vervolgens ten onrechte oordeelt dat ermee geen rekening kan worden gehouden, dat alle elementen inzake zijn integratie van tafel worden geveegd, dat er onvoldoende wordt gemotiveerd waarom er geen rekening kan worden gehouden met de talrijke bewijsstukken waaruit blijkt dat verzoeker reeds sedert 2004 zijn verblijf in België heeft en geëvolueerd is tot een waardige burger, met kennis van het Nederlands en sociale contacten in België. Daarenboven wonen zijn dichte

familieleden eveneens in België met een legaal verblijf en is hij bereid te werken. Met deze verzameling aan elementen wordt geen rekening gehouden. Door louter te stellen dat de integratie onvoldoende is om een verblijfsrecht te bekomen, zonder rekening te houden met de familiebanden in België, wordt de motiveringsplicht geschonden.

Wat betreft de verwijzing naar de familiebanden van verzoeker kan worden hernomen wat reeds onder het eerste middel werd gesteld. Voorts stelt de Raad vast dat de verwerende partij kennis heeft genomen van alle door hem aangebrachte elementen die zouden moeten blijken van zijn integratie, zoals blijkt uit de volgende passage uit de bestreden beslissing :

“Het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst en getuigenverklaringen voorlegt, dat betrokkene verklaart Nederlands en Frans te spreken, dat hij Nederlandse les volgt, dat hij contacten zou hebben met Belgen en met mensen met een legaal verblijf, dat hij werkbereid zou zijn, is lovenswaardig doch hij toont niet concreet aan waarom deze elementen een grond zouden vormen om een verblijfsrecht te verkrijgen. Het feit geïntegreerd te zijn volstaat niet om een verblijfsrecht te verkrijgen aangezien zijn integratie en opgebouwde banden in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden die betrokkene heeft in het land van herkomst.”

In eerste instantie blijkt uit deze passage duidelijk dat de verwerende partij de door verzoeker aangebrachte elementen niet voldoende acht om er een verblijfsrecht aan te ontfangen. Het weze benadrukt dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Verzoeker gaat er voorts volledig aan voorbij dat de verwerende partij uitdrukkelijk heeft gesteld dat deze elementen niet volstaan om een verblijfsrecht te verkrijgen aangezien zijn integratie en opgebouwde banden in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden die hij heeft in zijn land van herkomst. Aldus maakt hij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij, door het maken van deze afweging, op kennelijk onredelijke wijze, in strijd met de stukken van het dossier of in strijd met de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou hebben gehandeld.

2.2.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende april tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS